

Κι' όπως ή ζωή συνεχίζει τόν δρόμο της ότi και νά γίνει, ή περίπτωση του Αντρέικου έγινε και γιαμάς ~~XXXXXX~~ σιγά σιγά τόν θλιβερό περιστατικό που βιαζόμασταν νά διηγηθοῦμε όταν σέ μια συντροφιά συζητούσαν για ανάλογα δράματα.

— Έχουμε κι' έμεϊς, ξέρετε στή γειτονιά μας ένα άγνοούμενο... ή φτωχή ή μάνα ~~XX~~ του...

— Αί τότε ξαφνικά προσέξαμε τήν αλλαγή. Ο κήπος ξανάρχισε νά πρασινίζει κι' όπως έμπαινε πιά ή άνοιξη άποτολήσαμε και τήν τυπική κουβέντα ξανά μαζί της.

— Άραία μέρα σήμερα, τί γίνεστε;

— Άλά, πολύ ώρα...

Θάχει νέα, σκεφτήκαμε, μακάρι, ή κακομέϊρα. Αί πήραμε κατά μέρος τή μικρότερη κόρη, νά μάθουμε.

— Τόν είδε ό μάγος στόν καφέ τόν Αντρέϊκο μας. Είναι καλά και φηλώνει, είπε στή μητέρα μου...

Χθές ήρθαν δυό εργάτες. Άσότου πάρουμε είδηση τί γινόταν, ή πόρτα του πιτσιλιού του Αντρέϊκου είχε πέσει. Η άλλη, που μιήκε στή θέση της είναι δυό πόσ α φηλότερη. Κι' ή μάνα, ξαναμμένη, δραστήρια, δίνει όλη τήν ώρα οδηγίες.

~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~

ΔΕΜΕΣΟΣ ΜΑΡΤΗΣ 1976

ΔΕΑ 1.10